

עקידת האב / דביר חדד

הדם הועבר מהאב אל הבן,	בוטו	אני רוצה אבא רגיל.
מחיה וממית כל אחד על פי כן.		אבא שלי לא רואה, עיוור.
הצינורות מעבירה מדמו אל בנו,	מישהו נפל? ארוץ לבדוק למעלה.	לא שם לב לנעשה סביבו – רק מריח ושומע.
מחייה את זרעו בעבורו.	בן? בן? צעקתי בקול.	חברים שלי צוחקים עליו,
אני אוהב אותך בן!	בן? בן? אולי הוא נפל?	ואני מגן.
	בן שלי? אהובי? איזה אתה?	אני רוצה אבא רגיל.
אהבת האב אל הבן מוכחת בהקרבת עצמו,	קפצתי מקומה 8 כי נמאס לי מהחיים האלה.	צוחקים על ההליכה המצחיקה שלו,
ולא בהקרבת בנו.	בגלל אבא שלי, בגללו.	על המקל,
לאחר כמה רגעים האב נדם,	לא נמאס לי מאבא שלי,	על המשקפי שמש,
אך הבן, הבן קם.	אבא – לא נמאס לי ממך.	עליו.
	נמאס לי מהחיים שנגרמו לי בגללך.	על אבא שלי.
אבא! אבא!	לא מאשים אותך,	אני רוצה אבא רגיל.
בכה הבן	אין זו אשמתך	נמאס לי להגן עליו, הוא צריך להגן עליו.
ובסופו של דבר הוסיף:	אך חיי לא שווים שאחיה,	נמאס לי לדאוג לו, כשהוא לא יכול לדאוג לי.
	והם מסתיימים בעוד שנה.	הוא לא רואה בכלל מה אני עושה.
אבא, סליחה!		
ובכה ובכה.	האב בכה בעיניים ללא אישונים, עיניים שמביטים לכל הכיוונים,	הוא מעולם לא ראה את פני, פני בט.
תודה לך, אבא.	בוכה ובוכה ולא רואה לאן הוא הולך,	נמאס לי.
תודה!	כאב טרוף אוכל את דעתו והוא דועך.	נמאס.
		אני רוצה אבא נרמלי.
	בני! בני!	כמה אני אוהב את הבן שלי.
	הוא איבד דם? תנו לו מהר!	כמה אני שמח שיש לי אותו.
	סוג דם מיוחד? יש לנו זהה!	בלעדיו אין לי ולו דבר בחיים,
	תנו לו את שלי! תקחו ממני!	בלעדיו כולם יהיו אליי רעים.
	אין לי מה לחיות בלי שהוא איתי!	אני אוהב את הבן שלי.
		הייתי עושה הכל כדי שיהיה מאושר.
		הכל, כל דבר,
		רק שיהיה מאושר.